

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas III. Adfertur Signum Universale distinctionis Realis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

CONTRA. Si darentur tres existentiae relativae, darentur tres Dii relativi, sed non dantur ut docet fides. Ergo neque dantur tres existentiae relativae. Sequela probatur. Ubi dantur tres essentiae divinae relativae, illic dantur tres Dii relativi, sed ubi dantur tres existentiae relativae, dantur tres essentiae relativae. Ergo ubi dantur tres existentiae relativae, ibi dantur tres Dii relativi. Major probatur, quia ubi datur essentia hominis datur homo, sic etiam ubi dantur tres essentiae divinae relativae, dantur tres Dii relativi. Minor autem probatur ex indistinctione essentiae & existentiae. Concessi quidem I. Par. D. 9. N. 94. relationes divinas esse perfectiones, adeoque competere illis essentiam pro quidditate seu definibilitate sumptam, sed non essentiam prout illa supponit antinomialem; ut cum dicimus, una est in divinis essentia.

RESPONDETUR. II. Quod ab entitate & actualitate divina, non sit argumentandum ad haec creata, cum divina entitas ut inquit respondens, curas nostrarum distinctionum transcendat.

CONTRA. Ergo jam agnoscit hoc signum non esse universale, cum non competat divinis, quod inter alia vult ostendere Conclusio, Deinde ab increatis ad creata non tenet sequela, quando infertur aliquid excedens captum intellectus & divinitatem arguens, quod in praesenti non fit.

PROBATUR II. Haec explicatio nihil explicat de distinctione reali. Ergo non est bona. Antecedens probatur. Quia dicere ista distincta esse realiter, quae habent distinctas existentias proprias, est non ostendere, quare aliqua sint distincta realiter. Quod ipsum probatur, dicere esse distincta realiter, quae habent distinctas entitates est non ostendere quare aliqua sint distincta realiter, quia de hoc ipso quaeritur, quid est habere illas distinctas entitates, sed dicere ideo aliqua esse distincta realiter, quia habent existentias proprias, est dicere quod habeant distinctas entitates proprias: existentia enim & esse actuale entitatis, non distinguuntur apud oppositos, esse autem distinctum entitatis, indistinguitur etiam ab esse actuali entitatis propriae. Ergo sicut ille terminus rem non bene explicat ita & hic.

PROBATUR III. Modi habent existentiam propriam, condistinctam ab existentis modificatorum, esto dependentem ab existentis modificatorum, & tamen modi non sunt distincti realiter. Ergo habere existentiam propriam & realem, non est esse distinctum realiter. Antecedens alibi ostenditur, tenentque oppositi existentiam ab esse actuali non distingui, & tamen esse actuale habent modi.

RESPONDEBIS. Modum habere existentiam suam propriam, non realem sed modalem.

CONTRA. Ergo per te illa sunt distincta rea-

liter quae habent existentiam realem, illa vero distincta modaliter, quae habent existentiam modalem. Explica ergo hoc ipsum, quid est hoc habere existentiam realem, & quodnam signum existentiae realis; non ipsa existentia realis, quia huius ipsius signum quaeritur.

DIFFICULTAS III.

Adfertur Signum universale Distinctionis realis.

DICENDUM I. In creatis signum universale distinctionis esse solam separabilitatem entitativam.

PROBATUR I. Quaecunque sunt separabilia, sunt distincta realiter, quod probant argumenta in puncto difficultatis primo adlata, quaecunque item non sunt separabilia realiter, non sunt distincta realiter. Ergo separabilitas est Signum universale distinctionis realis. Secunda pars quam non tenet ut vidimus supra communis Sententia ita probatur, si essent aliqua inseparabilia realiter, & tamen realiter distincta, maxime essent creaturae respectu Dei, sed etiam creaturae à Deo sunt separabiles. Quod ipsum probatur, quia ad distinctionem realem sufficit separabilitas ratione entitatis, licet non sit separabilitas ratione influxus, dependentiae, coexistentiae &c, similia.

PROBATUR II. Inductione quia inter entia connotativa, relativa &c. etiam stante relatione, connotatione est distinctio realis, & tamen non est separabilitas, nisi ratione entitatis ut dictum supra. Ergo haec separabilitas sufficit.

PROBATUR III. Quia si haec separabilitas ratione entitatis ad distinctionem realem non sufficit, daretur eventus ut dixi supra, in quo aliqua distinguerentur realiter, sine signo distinctionis realis, quod est absurdum.

Quare autem modus quamvis sine illo possit existere modificatum non sit res, dictum supra.

DICENDUM II. In divinis illa esse distincta realiter & sola, quae habent oppositionem producentis & producti.

PROBATUR I. Testimoniis Patrum, qui ex ista oppositione arguunt in divinis realem distinctionem.

PROBATUR II. Illa sunt signa distinctionis realis in divinis, quae sunt signa & simul principia alietatis extremorum, ad distinctionem requisitorum, sed alietatis extremorum, ad distinctionem requisitorum in divinis, signa & principia, sunt ratio producentis & producti. Ergo eadem oppositio, erit & signum distinctionis realis.

PROBATUR III. In divinis reperitur ratio quae est realissime unum, reperitur & ratio, quae est realissime plura, prior illa est natura divina, posterior est, ratio trium realium personarum. Quare haec tres reales personae, vel sunt per com-

communicationem vel per productionem. Non primum, quia illa communicatio fit per ejusdem identitatis imbibitionem. Ergo debet fieri per productionem. Ergo ipsa productio si est principium oppositionis illius realis, erit etiam signum, quia in presenti pro eodem sumuntur.

DICENDUM III. *Si novitas phrasios non esset viruperabilis, posset signum distinctionis in divinis poni, separabilitas personalis.* Licet hæc phrasis non sit usurpanda, quia ea non utuntur Patres, & quia videtur convellere prædicatum circuminfectionis, si tamen debito modo intelligatur separabilitas illa personalis, non convellit circuminfectionem, nam non hoc vult, quasi possit esse alicubi Pater, ubi non sit Filius, hoc enim vetat perfectio circuminfectionis, sed hoc sensu, quia est separata, hoc est alia persona Patris v.g. à Filio, ita ut sicut in separatis unum non est confusum cum alio, nec eidem conveniunt, ita nec est confusio in personis, sed alietas actualis, & cui personæ convenit esse Patrem, eidem non convenit esse Filium.

PROBATUR Conclusio. Quia excepta novitate phrasios, & si intelligatur ut explicata est, continet sanam doctrinam, imò & articulum Fidei, nam in dicto sensu, separata est Persona Patris, separata Filius, licet non sit separatio in essentia. Nomine separationis non intelligendo incoexistentialitatem localem, sed alietatem nemine cogitante, pluralitatem conjunctam. Hocque videtur voluisse Nanz. Orat. 37. quæ est 5. de Theologia. Ubi personam dividuas appellans, videtur admittere separabilitatem personarum, prout à nobis sumitur.

OBJICITUR I. Etiam per nos non esse datum signum distinctionis realis universale, siquidem aliud est in divinis, aliud in creatis.

RESPONDETUR. Si teneat Conclusio tertia, datum est à nobis signum universale, nempe separabilitas accommodata, vel ratione entitatis ut in creatis, vel ratione personæ ut in divinis. Deinde intentum principale fuit defendere, quod in creatis signum universale distinctionis realis, sit separabilitas.

OBJICITUR II. Saltem nullo distingueretur hæc doctrina à communi sententiâ quæ tamen à nobis in hac materia videtur rejici.

RESPONDETUR. In hoc non nisi à nobis aliquorum sententiam impugnari, in quantum docent, quod dentur in creatis aliqua distincta realiter, non separabilia realiter, cum tamen defensum sit à nobis. Ubique reperitur distinctio realis, reperiri etiam separabilitatem.

OBJICITUR III. Scotum docere quod esset Spiritus sanctus distinctus realiter à Filio, quantumvis non procederet à Filio. Ergo oppositio producentis & producti, non arguit distinctionem realem.

RESPONDETUR. Doctrinam Scoti non nisi cum certis limitationibus veram esse, de quibus in prima Parte adeoque non esse contra nos, & etiam in casu ab illo proposito distinctio realis inter se Patris & Filii non oriretur quidem ex oppositione producentis & producti in se, oriretur tamen per multos ex productione alia, adeoque distincta licet pendente ab eodem principio, quod solum sufficit ut stet doctrina, quod oppositio producentis & producti seu petibilis à productione, fundet distinctionem realem. Denique signum hoc distinctionis ponitur idque universale secundum suppositiones quæ sint possibiles, non autem secundum suppositiones impossibiles, impossibile autem est à Filio non procedere Spiritum sanctum.

Ad alia in hac materia solvenda.

SUPPONO I. Ethnicam Philosophiam nullibi agnovisse distinctionem realem, nisi inter ea, quæ separari de facto videbat. Ratio, quia independentem à miraculo Eucharistiæ, non habebatur fundamentum, sciendi quid ferat natura alicujus entis, in ordine ad separabilitatem.

SUPPONO II. Ex Suario in istis quæ sunt miraculose separata sicut supponimus, separatam esse quantitatem vel albedinem panis, à substantia panis in Eucharistiæ, in his inquam considerandum est, an illud, quod sine alio conservatur, sit tale, ut sit imperfectius, adhærens, rationem potius determinationis seu modi præferens, sit tamen conservatum; si enim hoc imperfectius, sit conservatum, bene arguimus illud non esse modum, nam modus sine modificato conservari non potest. Sic v.g. quantitas habet rationem imperfectioris præ substantia, sed dubitari poterat, an non haberet rationem modi, quia verò videmus illam conservari sine substantia, arguimus, illam esse distinctam realiter. Quod si in separatione miraculosa id potius maneat quod habet rationem perfectioris, nondum est intellectus certus an non, quod remansit, sit modus, vel res; sicut quando mansit natura humana in Christo, & non mansit Persona, non certificatur hoc miraculo intellectus, an sit persona, modus vel realitas.

SUPPONO III. ex eodem: In istis quæ nunquam sunt miraculose separata, ita esse philosophandum: an rationes, inter quas quæritur distinctio, excedant rationem modi, sufficiatque utraque, ad constituendam entitatem, suppleturam. Considerandum deinde: an inter illas rationes, inter quas distinctio quæritur, sit tanta diversitas, ut in re finita, requiratur pluralitas principiorum, quæ principient illam diversitatem, & tunc ex istis arguendum erit de separabilitate, adeoque distinctione reali.

SUPPONO IV. à negatione distinctionis realis, aut positivæ, non valere Consequentiam ad illationem realis identitatis aut positivæ. Sic v.g.

† H 3 non

non valet hæc Consequentia: calvitium & cæcitas non sunt distincta positivè. Ergò sunt idem positivè. Ratio inconsequentia est, quia ad negationem distinctionis realis, non requiritur ut extrema sint positiva & realia, requiritur autem ad identitatem positivam & realem cum alio, esse positivum & reale, prius enim est esse tale, postea esse tale cum alio.

SUPPONO V. Non valere etiam consequentiam à negatione identitatis realis, v. g. non valet hæc Consequentia, lux & tenebræ non sunt idem positivè. Ergò sunt distincta positivè. Ratio, quia ad negationem identitatis realis, non est requisita entitas realis & positiva, ad distinctionem verò realem, requiruntur entia realia, positiva, saltem in communiori sensu.

SUPPONO VI. Malè inferri ex negatione identitatis realis actuali, existentiam realem actualem, nam non valet hæc Consequentia: Dies hodiernus cum crastino non est idem realiter actu. Ergò dies hesternus est actu.

SUPPONO VII. Malè inferri quod ea quæ sunt negativè distincta, habeant negationem distinctionis. Ratio, quia privatio est negativè à subiecto suo distincta; falsum tamen est, quod non sit distincta.

QUÆSTIO III.

De distinctione per connotata.

Serviet hæc Tractatio ad multas materias quæ principaliter à recentioribus sunt tractata: in materia de relationibus, in materia de actu Deilbero, &c.

DIFFICULTAS I.

Premittuntur quedam de Connotatis.

PRÆMITTO I. Alia hæc esse: *Connotans, connotatum, connotatio, connotativum.* *Connotans* est Subiectivum illud fundamentum cui tribuitur Connotatio, seu est id quod connotat. *Connotatum* est ille terminus, & illud objectum Connotationis, seu id quod connotatur. *Connotativum* autem est illud, quod hæc omnia complectitur, nec enim stare potest connotativum, sine connotante, aut connotato, aut ratione connotandi; si tamen connotativum potentialiter sumatur & remotè, poterit importare quasi potentiam connotandi. Adde in communi sermone accipitur interdum connotatum, non pro objecto connotationis adeoq; non accipitur participialiter, sed accipi solet nominaliter tanquam substantivum, significatq; ipsam distinctionem: unde idem est dicere, tenet in Philo-

sophia connotata, ac tenet distinctionem connotativam.

PRÆMITTO II. *Genus adrelativum & connotativum videtur esse respectivum.* Ratio quia & de connotativo & de relativo dicitur quod sit respectivum. Relativum autem ipsum & connotativum rigorosè loquendo sunt etiam quid distinctum, hoc enim concretum quod dicitur relativum est ipsum fundamentum in circumstantiâ termini subque denominatione termini: hoc autem concretum quod dicitur connotativum, dicit entitatem subiecti, sortientis denominationem novam, propter positionem alterius, non sub denominatione termini, sed tanquam circumstantiæ, effectus &c. seu propter positionem connotati, videturque ratio relativi, posterior esse ipsomet connotativo; nam prior est explicatio omnipotentia, per bonnotata: dicendo, quod omnipotentia sit ipsemet Deus, prout est principium rerum possibilem, tuncq; primum intelligitur resultare relatio ad illas, explicante quodammodo connotatione ipsum esse, relatione autem importante tunc primum respectum. Addit Mastrius Disput. 8. Logia. N. 33. hanc distinctionem. Connotatio pertinet ad modum significandi, relatio ad rem ipsam. Unde etiam connotatio reperitur in nominibus, quæ ex eorum impositione unum significant, & ex modo significandi principalis significati, dant aliud intelligere secundario, ut patet in nomine Cæna: relatio autem pertinet ad res ipsas, ut esse simile, esse hoc nigrum & terminum nigredinis.

PRÆMITTO III. *Quando est subiectum connotans, & quando est id quod connotatur, tunc solet oriri nova denominatio, quæ antea non fuit seu novum connotatum substantivè acceptum, sic v. g. quando est comestio cibi, & advenit tempus vespertinum, oritur nova denominatio in illo cibo, & novum connotatum ut comestio illa, vocetur cæna. Hæc denominatio connotatum &c. duo dicit, unum in recto, & aliud in obliquo, de hoc recto & obliquo.*

ASSERO I. *Rectum quod dicit Connotatio, est subiectum, quod denominationem sortitur novam, vocaturque ideo rectum ex eo, quod quærenti quid sit denominatio nova, seu quid novum illud connotatum, fiet tunc responsio per subiectum in recto casu positum, si enim quærat quid est Cæna, respondebitur, est sumptio cibi ubi sumptio cibi, est rectum, obliquum autem vocatur, quod in eadem responsione, ponitur in obliquis casibus. Unde ubi quæsieris, quid sit Cæna non sistetur in hoc solo, quod sit: sumptio cibi; sed addi debet obliquum: in tempore vespertino. De eodem recto & obliquo.*

ASSERO II. *Illud quod dicit connotatum in recto, tanquam subiectum, habet se per modum cuiusdam materialis, & illud quod dicit in obliquo, habet se per modum formalis. Sicut enim materia in physicis, est potentia capax & hujus & illius formæ,*